

[Per Federspiel.]

der under en udvalgsbehandling vil vise sig visse betænkeligheder, navnlig, som også hr. Langkilde fremhævede, ved de indskrænkninger i ytringsfriheden, der kan blive følgende, og muligvis er også nogle af bestemmelserne lidt for vidtgående. Det er der vel ingen grund til at komme ind på her i enkeltheder.

Det er jo ikke altid sådan, at man i en international konvention anvender den samme sprogbrug, som man vil anvende i den nationale lovgivning. Det kan være, at, om jeg så må sige, tonefaldet er et andet, og at den tilsigtede mening kan opnås, selv om ordene er andre end dem, der står i konventionerne, som jo mere har en international opdragende virkning.

Men der er grund til at henlede opmærksomheden på et forhold, som vi måske senere, når konventionen forelægges til ratifikation, kan komme ind på, men som jeg gerne vil nævne allerede på dette stadium, og det er dette, at medens vi jo her i Europa har vores menneskerettighedskonvention med hele dens procedure, en kommission og en domstol, hvis jurisdiktion er accepteret af en række lande, så findes der ikke noget tilsvarende i den større sammenhæng inden for De Forenede Nationer. Der har ved forskellige lejligheder været stillet forslag om oprettelse af et embede som højkommissær for menneskerettigheder, altså noget i retning af en verdensspændende ombudsmand. Jeg tror, det vil være værdifuldt, når bestemmelser af den art, som nu er forelagt her, skal fortolkes af domstolene, at man har en internationalt anerkendt person, som kan give den fornødne vejledning, på samme måde som jo fællesmarkedsdomstolen kan give vejledning til domstolene i andre lande om, hvordan Romtraktaten skal fortolkes. Ellers er der nok en vis risiko for, at vi løber ind i et kværlanteri, en forfølgelse af folk, der anvender deres adgang til at bruge ytringsfriheden, som i og for sig ikke er ønsket. Der kan ske mange misbrug ved anvendelse af den slags lovbestemmelser, hvis de ikke administreres efter deres formål.

Rigmor Christensen: Baggrunden for de foreliggende lovforslag er som nævnt tidligere at bringe dansk lovgivning i overens-

stemmelse med de krav, de to FN-konventioner indeholder for ratifikation. Jeg finder, at det er to meget vigtige lovforslag, og kan på mit partis vegne anerkende principperne heri. Såvel forbud mod propaganda for krig og mod racediskrimination m. v. som forbud mod forskelsbehandling på grund af race m. v. er bestemmelser, der kan medvirke til øget internationalt samarbejde.

Vi har med forfærdelse og afsky set den forskelsbehandling, der er sket i andre lande, og de tragiske følger heraf: jødefølgelser, apartheid i Sydafrika og Rhodesia, undertrykkelse af indianere i Latinamerika for blot at nævne et par eksempler. Også behandlingen af sigøjnere i de europæiske lande, herunder beklageligvis også Danmark, er et sørgeligt eksempel på nedvurdering af folk på grund af anden tro og adfærd.

Det kan være vanskeligt at vurdere, i hvor høj grad der er forekommet de i loven omtalte diskriminationer herhjemme, idet der ikke er foretaget nogen undersøgelse heraf. Flere tilfælde er dog kommet frem for offentligheden, bl. a. om afvisning af personer med anden hudfarve fra restaurant og hotel, og dette indebærer vel i sig selv muligheden for adskillige skjulte tilfælde, idet det vel kun er et fåtal, der kommer frem. Det må befrygtes, at problemerne vil vokse særlig på grund af det sikkert stigende antal fremmedarbejdere, men også besøgsstrømmen af turister; der nu i højere grad omfatter gæster fra fjernere lande, og modtagelse af unge til uddannelse fra udviklingslandene kan medvirke hertil.

Jeg skal ikke ved denne førstebehandling komme nærmere ind på lovforslagenes bestemmelser og en fortolkning heraf. Lovforslagene er skrevet meget bredt, men det må blive udvalgets arbejde at finde frem til de forskellige afgrænsninger, bl. a. over for ytringsfriheden og mellem saglig kritik og nedsettende bemærkninger.

Lovforslagene indeholder endvidere bestemmelser om straf for overtrædelse af forbudene. Dette kan vel næppe være anderledes i denne forbindelse; uanset at vi inden for vor straffelovgivning vel nærmest tenderer mod en vis afkriminalisering. Jeg vil dog nævne, at den forskelsbehandling, der finder sted af vore egne borgere, f. eks. kønsdiskri-